

Csak így fejezhetem be az ifjú építők életéről beszámoló szociográfiámat. Csak így folytathatom a mai fiatalokról tervezett regényeket — amilyen a most megjelent „Mi, pulóveresek” című is. S csak erőm okos beosztásával folytathatom kedves írásomat is, az 1566-ban játszódó „Körös közti apostol” címűt, amely egy áldozatos életű néptanító alakját szeretné megrajzolni. S akinek alakjába szeretném belévetíteni az én nemzedékem küzdelmeit, tapasztalatait, szenvedéseit és örömeit — a maguk bonyolultságában.

Eszményképem Ady Endre. És stílusban is Ady prózája az egyetlen út nékem, meg a Károli Gáspár nyelve. Ez a puritán, keményen kopogós, még a tagmondatok közé is pontot helyező, szándékosan szaggatott és tömör, mégis keletien hímes és érzékletes nyelvezet. A pártiumi falumé: Zsarányé.

S ezen nyelven úgy szeretnék megnyilatkozni, hogy szlovák, román, sváb és magyar véreink — itt, a déli végeken — egyaránt értsék a szómat.

Nagyon keveset adhattam eddig az embereknek. Vajon adhatok-e többet ezután — fogyó erővel?!

Édesanyám mondogatja: az a színes pántlikákat kínáló, cilindres úr — világra jöttöm éjszakáján — én, magam voltam. Igaza lehet. Törzsünkől évszázadok (vagy évezredek?) óta én vagyok az első, egyetemet végzett „cilindres úr”.

Van-e még a színes pántlikákból?

Eztán válik el.

